

Szécsi Endréné És Családja

A képen én vagyok balról az első, mellettem a második férjem, Szécsi Endre, mellette a nővérem, Magda [Surán Györgyné, szül. Weisz Magda], végül jobbról az ő élettársa [Pajzs József]. A második férjemet Dolfi nagybátyámon keresztül ismertem meg, aki textilhulladék-kereskedő volt. Az én második férjem előző szakmája is textilhulladék-kereskedő volt. Egyszer odaküldött a nagybátyám a Szécsihez, üzent neki valamit. Ő itt lakott, a Katona József utcában. Én vittem az üzenetet, s ő csak belém szeretett, és attól kezdve járt ide hozzám. Utólag mesélte, hogy sokszor itt a kapu alatt sétált, és várta, hogy meglásson engem. És ha épp kijöttem, akkor úgy tett, mintha véletlenül járna erre. Egy hosszú barátság volt, 1945-ben ismertük meg egymást, és 1975-ben házasodtunk össze. Addig csak összejártunk. Érdekes, hogy végül is miért döntöttünk a házasság mellett. Az ő édesanyja miatt, aki mindig mondta, hogy miért nem házasodunk össze. Nagyon megszeretett engem az ő édesanyja. A második férjem is zsidó volt. Endre is volt munkaszolgálatban, de aránylag ügyesen megúszta. Nyíregyháza környékén volt valahol, és volt még Szentendrén is. Később megszökött a munkaszolgálatból, és Jugoszláviában beállt a partizánok köze. Ott szabadult fel. Én nagyon sokszor, majdnem minden este ott vacsoráztam náluk. Amikor jöttem haza a munkából, akkor fölmentem, és velük voltam. Gyerekünk lehetett volna, de Endre nem akart, félt attól, hogy nem fognak hallani a gyerekek. Félt attól, hogy öröklődik ez a betegség. Én nem féltem, mert láttam, hogy a Gábor jól hallott, de hát nem akart, akkor nem lesz. Érdekes, én nagyon könnyen túltettem magam mindenem. Szóval elég blazírt tudtam lenni. Végül is itt volt a Gábor egy ideig, akit én ugyanúgy imádtam, mintha az enyém lenne, és úgy osztoztunk jóformán a Magdával rajta, mintha az én gyerekem is lett volna. Úgyhogy nem hiányzott nekem a gyerek. Soha. Endre textilhulladékkal foglalkozott egy darabig még a háború után is. Aztán államosították őket. Utána lett tisztviselő a Deák Ferenc utcában, egy vállalatnál dolgozott, árelemző volt. Onnan ötvenhárom éves korában nyugdíjazták. Nem bírta tétlen lenni, így később kötéssel foglalkozott. Volt egy kötőgépe a lakásában, és pulóverokat, kardigánokat kötött. Voltak vevői és üzletek is, akiknek szállított. A mamájával lakott, és mikor szegény meghalt, akkor egyedül. Endre anyukája háztartásbeli volt, az apukája kötélkereskedő volt a Dessewffy utcában. Még a háború előtt

meghalt, ha jól emlékszem. Én nem ismertem. 1974. szeptember tizenkilencedikén volt az esküvőnk. Akkor már itt lakott persze nálam. És 1979-ben halt meg.